

Kalalı Memed

– Bîdil Enver · 24 Temmuz 2013

KALA'LI MEMED
Kala'lı Memed, henüz on yedisinde,
Köyünden hiç ayrılmamış, hevesli de.
Duydu ki;
gidiyor elden, canım ülke,
Attı elinden tırpanı, düşünmedi bile.

Yeni yakaydı, üç aylık olmuştu hane,
Karısı Ayşe muştuladı, on gün önce.
Yüklüdü, bir emanet geliyordu güze,
Duyunca Memed, boğulmuştu sevince.

Bir dedesi vardı, Gazi Osman dede.
Anlatmıştı, doksan üç harbini kaç kere.
Çekilen sıkıntılar, zulümler hele,
Kazınmıştı ruhuna, derinden öyle.

Şimdi sıra, kendindeydi çok şükür.
Kendisi ulaşırdı, şahadete kim bilir.
Hem insan yaşamalı, vatanda özgür,
İnancı böyleydi, o gün bu gündür.

Hemen koştu kilere, kaptı heybeyi,
Tez elden çıkmalıydı, hazırladı beygiri.
Söylemişti büyükler, bol almalı nevaleyi,
Böylece doyurabilirdi, bir kaç neferi.

Aldı Gazi dededen yadigar mavzeri,
Kuşattılar, omuzlardan bele mermileri.
Sarıldı ağlamaklı, lakin gülüyordu gözleri.
Belki dönmeyecekti, biliyordu her biri.

Anası, babası, gözlerinden öpüp Memed'i,
Şefkatle teselli ettiler, gelin Ayşe'yi.
Uğurladılar su ile, dua ile zıpkın genci
Dediler "Gazan mübarek olsun, git hadi"

Ankara'ya gidene kadar, oldular seksen.
Sıcak, tozlu yollar aştılar, fakat öyle şen
Ara sıra gördüler, dönenleri cepheden,

Sarılmış bir yerleri, gözleri yaşlı kederden.

Toplandılar, vatanın dört bir yanından,
Nasıl coşkuluydular, davet gelmişti Ata'dan.
Gözlerde şimşekler çakıyor, yürekte iman,
Şahadet şerbetine, cenneti vaadetmişti Yaratan.

Vatan, din, namus, hürriyet için,
Dediler "çıkın yollara, Afyon cephesi sizin"
Vagonlara doluştular, kimi coşkulu, kimi sakin,
Uyukluyordu kimisi, tıkırtısıyla trenin.

Bir zaman sonra, tıkırtıların arası uzadı.
Esinti azalıp, beşik gibi olunca sallantı,
Konuşmalar yükseldi, anlamaya olanları.
Derken birbirine vurdu, trenin vagonları.

Odunu bitmişti lokomotifin, dediler "İnin"
"Etraftan bulabildiğiniz kadar, odun getirin".
Asakir dağıldı, bulabildikleri üç beş çalı, diken,
Döndüler, kavurucu güneş tenleri yalarken.

Çaresiz, vagon kapaklarından oluşan gölgede,
Güneşten korunmak için, sokulmuştu birbirine.
Perişan asker yine de, gülümsüyor her derde.
Emirle kırıldı bütün kapaklar, verildi makiniste.

Lokomotif odun yutuyor, sanki dipsiz kuyu,
Cephe irak, şartlar zor, düşman kuruyor pususu.
Komutanlar üzgün, çaresiz, içlerine akar ağuş,
Yine de dimdik ayaktalar, inatçıdır Türk'ün huyu.

İndirildi bütün asker, dağıldılar odun için.
Söylenmişti çünkü "Köylere dahi gidin".
Gün boyu beklenmişti, Mehmetler bitkin,
Yokluğu fark edildi, sonradan birkaç erin.

Vardıklarında cepheye, görenler şaşkın hale.
Toplandılar kucaklaşıp, dağıldılar siperlere.

Birkaç gün sakin geçti, sonra başladı arbede,
İşte o gün oldu, ne olduysa Kala'lı Memed'e.

Bugün taarruz başladı, önce üç, beş top ile,
Siperler toz, duman oldu, her yükselen ses ile.
Memed'im siperden ilk fırlayan, "Hücuum!" ile,
Yıkıldı aynı anda başlayan, serseri kurşun ile.

Cepheye beraber gittikleri, arkadaşı Cafer,
Gördü bütün olanları, gıptayla nazar eder.
Memed'im yuvarlanıp yavaşça, şahadete erer,
Kıskanır melekler, dalga dalga yere iner.

Bugün; Kala'lı Memed'in kızı Fatma hayatta,
Her yıl gider, görmediği şehitlerin mezarına,
Okur bir Yasin, bir Fatıha, iki şehit ruhuna,
Ayşe'de içmişti, şahadet şerbetini doğumda.

Bî'dil Enver